

[Ømann.]

havde draget den lære af den fremfærd, man gjorde her for 3 uger siden, og den retræte, der kom bagefter, at der er grænser for, hvor meget man skal tirre arbejdsmarkedet. Jeg synes også, at der fra arbejdsgiverside blev fremsat en advarsel, som partiet venstre åbenbart ikke har hørt.

Jeg vil gerne sige her, at det er på tide, at alle partier her i salen forstår denne advarsel, hvis man ellers stræber efter fred og fordragelighed og det, som man fremhæver så meget: et omkostningsniveau, som kan bære en voksende eksport.

I øvrigt ville jeg ikke have talt mere om det, som jeg nævnte om værdistigningerne på jord og fast ejendom, hvis ikke jeg var blevet provokeret så stærkt af den optimistiske økonomiminister. Det er jo ikke rigtigt, når økonomiministeren beskedent siger, at han ikke er optimist i særlig grad, og at det i hvert fald ikke smitter af på hans embedsmænd. Vi har jo hørt økonomiministeren her gang på gang i de sidste par år stå og fortælle, at nu var det udenlandske opsving lige om hjørnet, og basere en økonomisk politik på denne forventning. Jeg synes, det er udmærket, at en økonomiminister er optimistisk, det kan være politisk klogt fremfor at være pessimistisk i en given situation. Vi andre ville da gerne dele den optimisme, men i dag har vi ærlig talt ikke meget at have den i. Det betyder altså, at de tal, vi ser på det budget, vi drøfter her, vil undergå væsentlige forandringer, allerede før vi når frem til anden og tredje behandling; det må vi nok erkende.

Dernæst må jeg sige til økonomiministeren, uden at jeg dermed vil antyde noget om cirkus eller noget i den retning, at det er dog et fantastisk repertoire, som økonomiministeren har: fra at være køllesvinger er han nu gået over til at være illusionist. Her fremlagde jeg i al beskedenhed den fortykkelse af tegnebogen, som grundejerne og ejendomsejerne får pr. 1. april 1977. Jeg gjorde den op til beskedne 270 mia kr. Alle og enhver ved jo, at det ikke slår til, for vurderingen følger jo ikke med de faktiske stigninger. Det rigtige tal er sikkert en 300 mia kr., for at være beskeden. Det er den stigning, der sker.

Så fik vi præsenteret et regnestykke om, at ganske vist stiger disse værdier 70 pct., men de 50 pct. af dem må anses for at være inflations-

stigninger. Det vil sige, der er 20 pct., der er realstigninger. 20 pct. af 300 mia kr. er efter min regnestok 60 mia kr. Fordelt over 4 år er det 15 mia kr. pr. år. Men så kommer det største illusionsnummer. Hvis vi accepterer disse 15 mia kr. – hvad jeg ikke på stedet er forberedt på, det vil jeg gå nøjere efter – er det dog alligevel en post, men denne post blev til 2 mia kr., hvoraf oven i købet den ene milliard kroner var fornuftigt anvendt og noget, som man ikke kunne sige noget til.

Det vil altså sige, at det oplæg, regeringen kom med i forsommeren, om, at man nu virkelig ville angribe kapitalgevinsterne, et oplæg, som sammen med et program for økonomisk demokrati skulle afbalancere kravet, som senere formuleredes i de berømte 2 pct. til lønmodtagerne om at holde igen, var altså 1 mia kr. værd. Det var det, man bød arbejderne for at holde sig tilbage. Jeg må sige: det var dog alligevel det største illusionsnummer, hvis det virkelig er rigtigt.

Jeg har lyst til at påberåbe mig andre udsagn og vidner i denne sag. I slutningen af vismændenes sammenfatning står der, at denne udvikling i kapitalværdierne har nær forbindelse med indkomstpoltikken, og at de stigninger, der har været i jord og fast ejendom, har medvirket til en indkomstfordeling, som i høj grad er tilfældig, og som er problematisk.

Altså at gøre dette problem med de 300 mia kr. til 1 mia kr. kan jeg ikke rigtig gå med på. Det stemmer ikke rigtig med, hvad jeg erfarer ved at snakke med naboer om, hvordan man virkeliggør disse stigninger i reelle penge, reelt privatforbrug, reelt valutaforbrug.

Jeg synes, man har forsømt én ting under denne debat, og det er at diskutere, hvilken industripolitik der føres her i landet. Der er ikke mange industripolitiske poster på dette budget. Det hænger vel også sammen med, at den industri, man ville samarbejde med, ikke er villig til at samarbejde. Man vil meget gerne have meget skjulte tilskud i form af afskrivningsrettigheder, men man er ikke villig til at gå ind i et arbejde som en, som man siger, selektiv investeringspolitik.

Det har engang været et socialdemokratisk programpunkt, men det er noget, man kører meget stille med i denne tid, hvor man netop har brug for en selektiv investeringspolitik. I stedet for belaster man skatteyderne med nogle tilfældigt virkende afskrivningsrettigheder, som